

Κυριεύνησεως τὸ τυπογραφεῖον τοῦτο ἐκλείσθη περὶ τὸ 1798 ἔτος καὶ οἱ ἴδιοι τῆται αὐτοῦ ἔξωρίσθησαν ἀπ' ὅλα τὰ Κράτη τῆς Αὐστρίας, διότι εἶπον πολλούς τὰς ιππαστατικὰς προκηρύξεις καὶ τὰ πατριωτικὰ σουματα Ῥήγα τοῦ Φεραίου.

ΠΟΥΛΟΣ (Δημήτριος). Ἐγεννήθη ἐν Τεργέστῃ ὑπὸ γονέων Ἑλλήνων, καὶ αὐτῷ ἐξεπε-
δεύθη τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἰτα-
λικὴν φιλολογίαν πέρὶ τὰς ἀρ-
χὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατοντα-
τηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 420.

ΠΡΕΒΕΤΟΣ (Σπυρίδων). Ζακύνθιος. Ἐπαγγέλλετο τὴν δι-
δασκαλίαν ἐν Τεργέστῃ περὶ τὰς
ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατον-
τατηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν
529.

ΠΡΑΝΤΟΥΝΑΣ (Γεώργιος). Νάξιος. Ἀνήκει σῆμερον εἰς τὸν
δικαστικὸν σύλλογον τοῦ Βασι-
λείου τῆς Ἑλλάδος. Ἰδε τὸν ἀ-
ριθμὸν 787.

ΠΥΡΡΟΣ (Διογύσιος). Ἐκ Τρικκάλων τῆς Θεσσαλίας. ἀ-
ποπερατωθέντων τῶν ἐγκυρῶν μαθημάτων του ἐν τῇ πατρίδι του, ὅπου ἐχειροτονήθη καὶ ἵε-
ρεὺς, μετέβη εἰς τὸ Πανεπιστή-
μιον τοῦ Πατανίου ἵνα διδα-
χθῇ τὴν ἱατρικήν, καὶ ἐξόχως τὴν φυσικοχημικήν ἐπιστήμην.
Ἐτιμήθη δὲ μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς ἱατρικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας, καὶ προσεκλήθη ὑπὸ τῆς φιλομόδους ἐταιρίας κατὰ τὸ 1817, ὡς διδάσκαλος τῆς

ἱατρικῆς καὶ τῶν ἐπιστημῶν εἰς τὸ νεοσυστηθὲν ἐν Ἀθήναις Γυ-
μνάσιον, δαπάνη τῆς ἥπθείσης
ἐταιρίας. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις
κατὰ τὸ 1851. Ἰδε τοὺς ἀριθ-
μοὺς 459, 488, 513, 615 καὶ
616.

ΠΩΠ (Ζηγόβιος Κ.). Εἶς τῶν διακεκριμένων μαθητῶν τοῦ Λάμπρου Φωτιάδου. Μετά τὴν ἀποπεράτωσιν δὲ τῶν ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ Βουκουρεστίου μαθημάτων του, μετέβη ἐν Βιέν-
νη ἐπαγγελλόμενος τὸν ἔμπορον.
Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 353.

ΠΩΠ (Κωνσταντῖνος). Ἐκ Σιμπενίου τῆς Θράκης. Εἶς τῶν λογίων ἀνδρῶν, μαθητευσάν-
των ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὸν ΙΗ'.
ἐκατονταετηρίδα. Ἰδε τὸν ἀ-
ριθμὸν 404.

Π.

ΠΑΓΚΟΣ (Χρηστάκης). Ἐξ Ἀγράφων τῆς Ήπείρου. ἀποπε-
ρατωθέντων τῶν ἐν τῇ πατρίδει του ἐγκυρῶν μαθημάτων, με-
τέβη εἰς Γερμανίαν καὶ κατε-
τάχθη ὡς μαθητὴ τῆς ἱατρικῆς
σχολῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ
τῆς Βιέννης, διότι τὸν ἐτίμησε
μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος
τῆς ἱατροχειρουργικῆς ἐπιστή-
μης. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἵε-
ροῦ ἀγῶνος ἐπαγγέλλετο τὸν ἱα-
τρὸν ἐν τῇ μικρᾷ νήσῳ Καλά-
μῳ, πλησίον τῆς ίθάχης, διότι
οἱ δυνάσται τῆς Ἐπτανήσου Ἄγ-
γλοι ἐσυγχώρησαν νὰ καταφύ-

γούν αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐν διπλοῖς Ἑλλήνων τῆς ἀντικρυ ζερβᾶς Ἑλλάδος. Σήμερον δὲ ἐπαγγέλλεται τὴν ἱερικὴν ἐν Κορίνθῳ, τῆς ὅποιας πόλεως ἀνεφάνη καὶ ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὸ 1854 ἔτος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 698.

ΡΑΖΗΣ (*Ιημήτριος*). Κεφαλλην. Έδιδάχθη τὴν Ἰατρικὴν ἐν τῷ Ιανεπιστημώῳ τοῦ Παταύλου, ὅπερ τὸν ἐπέμησε μὲ τό δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς Ἰατρικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας. Επαγγέλλετο τὸν Ἰατρὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 193.

ΡΑΚΟΣ (Θεόδωρος). Έκ Τρικκης. Άποκερατωθέντων τῶν ἐγκλυκλίων μανημάτων του ἐν τῇ πατρίδι του, νέος; Ἐτι δὲν μετέβη εἰς Μασσαλίαν, ἐπαγγελλόμενος τὸν ἔμπορον. Θασώτης δὲ τῶν Μουσῶν, ἐκκταγίνετο πάντοτε εἰς τὴν μελέτην εἰς τὰς ὥρας τῶν ἀσχολιῶν του, καὶ εἰς τὰς μεταφράσαις ώφελίμων εἰς τὸ ἔθνος του πονημάτων. Άποθιώσας ἐν Μασσαλίᾳ κατὰ τὸ 1852-ἔτος, ἀριέρωσε διὰ διαθήκης τὴν βιβλιοθήκην του, καὶ δλην τὴν χρηματικήν του περιουσίαν, αναβαίνουσαν εἰς δεκαεπτά χιλιάδας φρ. εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Αθηνῶν. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 539 καὶ 689.

ΡΑΔΛΗΣ (*Γεώργιος Αλέξα, δρός*). Έγεννήθη τέλη 8 Α-

πριλίου 1804 ἐν Κωνσταντινούπολει. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀλέξανδρος Ἐράλλης, διατελέσσας εἰς διαφόρους τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως ὑπηρεσίας, ἴδιως δὲ ως ἐπιτετραμμένος τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης παρὰ τῇ Γαλλικῇ Δημοκρατίᾳ κατὰ τὰ ἔτη 1800—1802, μέχρι τῆς ἀποκκταστάσεως τῆς εἰρήνης, ἵπεστη, ἐκραγείσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, τὸν θάνατον τοῦ μαρτυρίου μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ Γένους προύχόντων, κατὰ τὸν Απρίλιον τοῦ 1821.

Άγων τότε τὴ δέκατον ἑ-
δομον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτους,
δ Γεώργιος Α. Πάλλης μετέβη
κατὰ τὸ 1822, χάριν τελειο-
τέρας καὶ ἀνωτέρας διδάσκα-
λίας, πρῶτον μὲν εἰς Βιέννην
τῆς Αύστρεώς, εἶτα δὲ εἰς Πα-
ρισίους, ὅπου, ἀποπερατώσας
ἐν τρισὶν ἔτεσι τὰς γραμματικὰς
σπουδὰς ἐν τῷ Λυκείῳ τοῦ Ἐρ-
ρίκου Δ'. Διήκουσε τῶν μαθη-
μάτων τῆς Νομικῆς Σχολῆς,
ἀναγορευθεὶς κατὰ τὸ 1827
προλύτης τῆς Νομικῆς.

Κατά τὸ διάστημα τῆς ἐν
Παρισίοις διατριβῆς αὐτοῦ, δ.
Γεώργιος Α. Ράλλης ἐξέδοτο
μέρη τινὰ Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ
λογογράφων μετὰ γραμματικῶν
καὶ φιλολογικῶν σκυμειώσεων
πρὸς χρῆσιν τῶν ἀνωτέρων τά-
ξεων τῶν Λυκείων. Κατά δὲ τὸ
έτος 1828 διωρίσθη ὑπὸ τῆς
Γαλλικῆς Κυριερονήσεως, βασι-
λεύουσας τοῦ φιλέλγνου Βαζα-

λέως Καρόλου τοῦ δεκάτου, καθηγητής τῆς Ἐργαστηρικῆς ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς παρὰ τὴν Βουβόδιγάλην πόλεως Μαρμάδης. Άλλ' ὑπὸ ζήλου πατριαρτικοῦ ϕλεγόμενας, πάχητιθη τῆς θέσεως ταχτῆς καὶ μετέντηει; Ναύτλιον, καθεδρῶν τότε τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, καὶ ὀλίγῳ πριντεύον, διωρίση^{ται} γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀλογει συστήντος Ἀνεκαλήτου δικαστηρίου, καὶ μετά ταῦτα Δημόσιος Συγγραφέας, πρώτου μὲν παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ, αντὶ τοῦ παραγωγικόντος Κ. Χ. Κλονάρη, εἰτα δὲ παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταῦτην ἐξέδοτο τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐλληνιστὶ μεταφρασθεῖσαν περὶ τοῦ δικαίου τῶν ἔθνῶν πραιγμάτειαν τοῦ Οὐκτέλην, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1832 ἐλαβει μέρος εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Καθηρεπτού μέχρι τοῦ 12 αὐτοῦ ἡριθμοῦ.

Κατὰ διανομήν τῆς Βιοτελείας διώρισθη Εἰταγγελεὺς παρὰ τῷ ἐν Θίριξι συστάντι ἐγκληματικῷ δικαστηρίῳ, συγχρόνως δὲ, μετά τὴν σύστασιν τοῦ Πανεπιστημίου, καθηγητής τῆς Φιλοσοφίας, νομιθεσίας, καὶ σχολάρχης τῆς ἐν αὐτῷ Νομικῆς σχολῆς, καὶ τέλος Ηρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου ἕως τοῦ ἔτους 1840, ὅτε ἥπο τῆς προεδρίας τοῦ ἐν Ἀθηναῖς Κράτους οὐ διελήφη εἰς τὴν θέσην τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματέως.

τῆς ἐπικρατείας. Διεύθυνε δὲ ἐπὶ ἐν σχεδὸν ἔτος συγχρόνως καὶ τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργεῖον κατὰ τὴν κρίσιμην ἐποχὴν τοῦ 1843, καὶ κατὰ τὸ βραχὺ τοῦτο δάστημα τῆς οἰκονομικῆς αὐτοῦ διαχεισσεις ἐνομοθετήθησαν πλειστου λόγου αἴτια οἰκονομικὰ μέτρα· ἐξεδόθη δὲ σήμερον ὑφιστάμενος τελωνιακὸς ὄργανος, κατηργήθη δὲ ἐπὶ τῶν ἐντὸς τοῦ Κατάους μεταρχομένων ἐμπορεμάτων καταθλιπτικώτατος τελωνιακὸς φύρος, ὡργανίσθησαν τὰ δασονομεῖα, ἐνομοθετήθη δὲ διὰ τὴν ἐγχώριον γεωργίαν τοσοῦτον προστατευτικὴ κινητὴ κλίμαξ περὶ τοῦ ἐπὶ τῶν σιτηρῶν εἰσπρακτέου δικαιώματος κτλ.

Μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1843 δὲ Γεώργιος Α. Ράχλης διετέλεσε μόνην τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθέδραν τῆς ἐμπορικῆς νομοθεσίας, διατέχειν συγχρόνως τὸ δικηγορικὸν στάδιον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταῦτην ἐξέδοτο τὸ εἰς τὸ ἐλληνικὸν ἐμπόριον τοσοῦτον ὡρέλιμον καὶ ἐπιζήτητον αὐτοῦ σύγγραμμά περὶ τοῦ ἐμπορικοῦ δικαιίου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1848, προεδρεύοντος τοῦ Κυρίου Γεωργίου Κουντούριώτου, δὲ Γεώργιος Α. Ράχλης ἐκλήθη ἐκ δευτέρου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, διεύθυνες ἐπ' ὀλίγον γρόνον καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ Β. Οἴκου καὶ τῶν οἰκισμάτων ἔως τοῦ

*Απριλίου 1849, δτε διώρυσθη ἐις τὴν σημερινὴν αὔτοῦ θέσιν τὸν προέδρου τοῦ Ἀξείου Πάτρου.

Ἐκ τούτου ὑπέρ τῆς συνωτάτης τῆς Ἑλλήσθος ἐκπατρίσεως συνον ζῆλουν τοῦ Κ. Γεωργίου Α. Φάληρος ὡρεῖται ἵδιως καὶ τὸ ίδεα τῆς διασυνδρομῶν τῶν ὅμογενῶν καὶ τῶν φιλελλήνων εὐέρσεως τοῦ ἔλληνικοῦ Πανεπιστημείου, καὶ τὸ πραγματοποίησις τοῦ ἔργου διον καὶ ἐθνικωτάτου τούτου ἔργου.

Ο Γ. Α. Φάλλης ἐξέδοτο ἐκτὸς τῶν προμνησθέντων συγγραμμάτων, τὴν παροφθασιν τῶν Ελληνιστικῶν τοῦ Θεοφίλου, τὸ περὶ τοῦ βωματικοῦ δικαίου ἐγγειοδιον τοῦ Μακκελδεῦ, ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ πνεύτοντος καὶ τοῦ Κ. Ν. Φένιέρη μεταφράσεων, τρίς τῇ τὴν συλλογὴν τῆς ἔλληνικῆς νομοθεσίας ὑπὸ τὸ δ.ομα ελληνικοὶ Κώδικες καὶ τέλος συμπράξεις καὶ τοῦ Κ. Ν. Ποτιλῆ, τὸ Σύνταγμα τῶν ιερῶν Κανόνων τῆς Όρθοδοξού Ανατολικῆς Εκκλησίας μετὰ τῶν αρχαίων ἔξηγητῶν Ζωναρχῶν, Βαλσαμῶντος καὶ Ἀριστηνοῦ.

ΡΑΛΛΗΣ (*Kωνσταντίνης*). Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ΙΣ'. ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὴν ΣΗΜΕΙΩΣΙΝ τοῦ ἀριθ. 25.

ΡΑΣΤΗ (*Aixatzerirη*). Ο πατήρ της ἐπαγγέλλετο τὸν Ιατρὸν ἐν Κωνσταντινούπολει, καὶ ἔδωκεν αὐτῇ ἁνατροφὴν Εὐρωπαϊκήν. Εἰδίκων τῆς Γαλλι-

κῆς γλώσσης καὶ φιλεγόμενη ὑπὸ πατριωτικοῦ ζῆλουν καὶ ὀφελήσῃ τὸ ἔθνος της, ἐπεγειρόσθη τὴν μετάφρασιν εἰς τὴν ἀπλῆν διά·εκτον βιβλιαρίου ὥρελιμωτάτου διὰ τοὺς παῖδας, καὶ τὸ ὄποιον περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς πρωτεστατικές γλώσσας τῆς Εύρωπης. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 579.

ΡΑΦΛΙΛ (*Eὐγρότιος*), τούπικλην Πόποδιτζ. Ἐκ Κοζάνης τῆς Μακεδονίας. Ἐπαγγέλλετο τὴν διδασκαλίαν περὶ τὰ μέσα τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν

ΡΗΓΑΣ ὁ Φεραῖος οὐ βελεστενλῆς. αἰδοχθεὶς εἰς τὴν πατέρεδα του Βελεστίνος, (τὸ πάλαι Φεραί), τὰς Ελληνικὰ, μόλις δεκατῆς τὴν ἡλικίαν αιεχώρησε διὰ Βουκουρέστιον, διόπου ἐδιέλαχθη τὴν Ἰταλικὴν καὶ Ελληνικὴν γλῶσσαν. Ἡ παρέτησεν αὐτόνι μιαφόρος. Ἀρχόντας, καὶ τελευταῖος τὸν Ηγεμόνα Λαυριγένην. Ἀποβιάσαντὸς τούτου, μιτέρηει; Βιέννην μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εῦρῃ μέρους τῶν ἔκει κατοικούντων πλουσίων δυογενῶν του ἐιρπόρων διατάξα διεῖ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνδιαφέροντος του, διπερ ἦν τὴν ἐλευθερία τοῦ ἔλληνοῦ γένους. Τοσοῦτον δὲ οἱ ἐν Βιέννη Ἐλληνες ἐθουσιάσθησαν ἀπὸ τὰς πατριωτικὰς κατηγήσεις τοῦ Κάγκα, ἐνασχολουμένου εἰς τὴν ἐδοιτινούροφων διεβλήτων, συντελούντων εἰς τὴν ιερὸν σκηνήν

τού, καθ' οὗν ἐποχὴν μάλιστα δι-
στρατάρχης τῆς Δημοκρατικῆς
Γαλλίας Μποναπάρτης διὰ τὰς
ἐν Ἰταλίᾳ νίκας τοῦ ὑπέσυετο
τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, οἵτε ὅλοις
σχεδὸν κατεγράφησαν ὡς Μέλη
τῆς παρ' αὐτοῦ συστηθείσης Μυ-
στικῆς Εταιρίας, καὶ ὀκτὼ ἔξ
αὐτῶν ἀπεφχασσαν γὰρ ριψοκιν-
δυνεύσασι· καὶ ν' ἀγωνισθῶς
μετ' αὐτοῦ. Εἰς ἔξ αὐτῶν ήτο
καὶ διάνεος Χριστόφορος Περ-
ράριβος, ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ
ὑποίου, Ἀπειρημογεύματα πο-
λευτικά, ἐρανιζόμεθα τὰ ἔρεῖς
περὶ Ράγα τοῦ Φεραίου.

« Ή διάβολος τοῦ Ναπολέοντος ἀπὸ τὰς Ἀλπεις καὶ ἡ προχώρησίς του εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐνεθάρρυνε τὸν Ῥήγαν νὰ λάσῃ ἄλληλογραφίαν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως νὰ ζητίσῃ Βοήθειαν δικῶν διὰ τὴν ἀπελευθερωσιν τῆς Ἑλλάδος· ἡ δέησίς του, φαίνεται, εἰσηκούσθη, ὅτε οἱ Γάλλοι ἐκυρίευσαν τὴν Βενετίαν καὶ ὅλον της τὸ κράτος, διθεν ἀπεράσισ τὸ ἀρχιστροφό την Βιέννην, καὶ νὰ διαβῆ εἰς τὴν Βενετίαν στρήσ συνέντευξιν τοῦ Ναπολέοντος· πρὸ δέκα ἡμερῶν τῆς ἀπὸ Βιέννης ἀναχωρήσεώς του ἐπειρψεν εἰς περιελασθὴν τοῦ ἐν Τριεστίῳ Ἀντωνίου Κορωνίου, τὴν πατρίδα Χίου, δώδεκα κιβώτια, πλήρη ἐκ τῶν ποιημάτων του (τὰ πατριωτικὰ φέματα κρυφίως τυπωθέντα) δύο· καὶ ἐναὶ φάκελλον γραμμάτων, διευθυνόμενοι πρὸς τὴν Ναπολέοντα· κατὰ

δινοστυχέαν ὁ Κορωνιός εὑρέθη τότε
εἰς τὴν ἀντικρὺ "Ιστριαν δι' ὑπο-
βέσεις ἐμπορικὰς, καὶ ἔδεχθη
τὰ κινώτια καὶ γράμματα ὃ
συνέμπορος του Δημήτριος Οἰ-
κονόμου, ὃ ἐκ κωμοπόλεως Κο-
ζάνης τῆς Μακεδονίας, ὅστις,
μολονότι εἶδεν, ὅτι τὰ γράμματα
δὲν ἀπέστλεπον εἰς τὴν συντρο-
φίαν, ἀλλ' εἰς μόνον τὸν σύν-
τροφὸν του Κορωνιόν, ἐτόλμησε
καὶ ἤνοιξε καὶ τὸν πρὸς τὸν Να-
πολέοντα φάκελλον· ἡ πρώτη
ἀσέβεια καὶ παρανομία ἐξώκειλε
τὸν Οἰκουνόμον εἰς ἀσυγκρίτως
ἀσεβεστέαν καὶ παρανομωτέραν

πρᾶξιν διέβτε αὐτοῦ ἀνέγνωτεν
ὅλα τὰ γράμματα, ἀμέσως δι-
ευθύνθεις πρὸς τὸν διοικητὸν
τοῦ Τριεστίου Βαρών Πετόνκην
καλούμενον, τὸ παρέδωκεν εἰς
χεῖράς του, ὅπις τὰ ἐφύλαττα
κρυμμένα, ἐώσοντα συλλάβῃ καὶ
τὸν προδοθέντα. Φθάσας δὲ ὁ
Ρήγας εἰς Τριέστην, καὶ κατ-
λύσας εἰς τὸ παρά τὸν αἰγιαλὸν
Βασιλικὸν ἕσνοδοχεῖον, περὶ τὴν
μίαν ὥραν τῆς νυκτὸς, καθ' ἣν
ἔσκόπευεν νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν
ἔκει Γαλλικὸν Πρόξενον, διὰ
νὰ λάβῃ τὴν προστασίαν του,
ἀπροσδοκήτως εἰσῆλθεν εἰς τὸ
οἴκημά του ἵνας πολεμικὲς ἄξιω-
ματικός, δοτις, μετὰ τὰν συνή-
θη ἐσπεριγόν χαιρετισμὸν, ἥψώ-
τις Γερμαν.στὶ, τίς καλεῖται
Ῥήγας; ἐγὼ ἀπεκρίθη: τότε ὁ
ἄξιωματικὸς καλέσας δύο στρα-
τιώτας, (τοὺς δύο οὓς ἐπίτυδες
ζφησεν ἔξω τοῦ οἰκισμῶς;

διέταξε γὰτὸν φυλάττωσιν ἀσφαλῶς. καὶ μηδὲν ἄλλο εἶπὼν, ἀποχαιρετήσας ἀνεχώρησεν· ἐν τοσούτῳ δὲ Ῥῆγας ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, πλησίον οὖτον, ἵνα φύκελλον γραμμάτων, τὰ δέ πάντα ἔθεραν ὑπογειαράς πολλῶν καὶ διαφόρων μεγάλεμπόρων τῆς Ἐλλάδος, αἵτινες γρείας τυχοῖσης, ἐμελλον νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰς περιλαβὴν χρημάτων· πρὸς τούτοις καὶ τὴν σρραγίδα τοῦ ἔθνους, γῆτις Ἐφερε τὸ σχῆμα καὶ τὴν μεγαλειότητα ἐνὸς Ἰσπανικοῦ διετέλους, εἰς δὲ τὴν ἐπιφάνειάν της ἦταν τρία ὁρπελα, κείμενα πλαγίως, ἐπὶ ἐκάστου τούτων τρεῖς στάκυροις, εἰς δὲ τὴν περιφέρειαν τὰ ἔξτης· Ὅπερ Πιστεως, Πατρίδος, Νόμων καὶ Ἐλευθερίας. Μετὰ μίαν καὶ τριμίσειαν ὥραν ἐπέκρουνται ασθητοὶ εἰς τὸ οἰκημά του ὁ Ῥηθεὶς Διοικητὴς μετ' ἄλλων ξένων πατελλήλων καὶ ἀριῶν ἐκάθησαν, ἡρχισαν νὰ ἔρωτοῦν τὸν Ῥῆγαν ὅτε μὲν Γερμανιστὶ, ὅτε δὲ Γαλλιστὶ, πόθεν εἶναι, καὶ ποῦ ὑπάγει· τὰ δὲ προδοθέντα γράμματά του δὲν τὰ ἔρανέρωταν κατ' ἔκεινο τὸ ἐπέξας μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ Ῥῆγα, ἀλλὰ ἐπέμφη εἰς φυλακήν Εἶπειτο ἀπὸ ἄλλας εξετάσεις, διετάχθη γὰ τὸ ιστορέψη ἐκ νέου εἰς τὴν Βασιλείουσαν μετὰ τοῦ Ῥηθέντος Ἀντιονίου Κωρονίου, (τὸν ὅποιον συγχρόνως συνέλαβαν καὶ ἔργαλάκισαν) διὸ γὰ τὸ ιστορέψεις

μετὰ τῶν ἄλλων πέτε, τῷς διποίοις ἐπ' αὐτὸς τοῦτο συνέλαβεν κατ' ἀρχὰς εἰς Βιέννην, δηλαδὴ τὸν Διηγήτρον Ἰατρὸν Ἰωαννίτην, Ἀργέντην Χῖον, Τουρούντζεν Καζανίτην καὶ Κανδηλανάπτην. Οὐ Ῥῆγας διὰ ν' ἀποφύγη, εἰ δυνατὸν, τὴν βασιλικὴν διαταγὴν τῆς προσκλήσεως, φέρων μεκρὸν μαχαιρίδιον, τὸ ἔμβασεν εἰς τὴν κοιλίαν του· οἱ φίλακες ἔδόντες τὸ γεγονός, ἔδραμον καὶ ἤρπασαν ἐκ χειρός του τὸ μαχαιρίδιον, σύνεφεραν καὶ τὸ συμβόλινον εἰς τὸ διοικητὴν, διτὶς ἐπεμψεν εὐθὺς χειρούργους διὰ νὰ ἐπισκεφθῶσσαν πληγάς του, τὰς δροῖας καὶ μετ' ὄλιγας ἡμέρας ἱάτρουσαν· ἐπειδὴ τὸ πάχος τῆς κοιλίας καὶ ἡ μικρότητα τοῦ μαχαιρίδιου ἐπόδισαν πᾶσαν ἐσωτερικὴν βλάσπημα· ἀλλ' εἰς τέλος ἐστάλη εἰς Βιέννην, καὶ ἐφυλακίσθη μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ ἐπειταὶ ἀπὸ πολλὰς ἐξετάσεις ἀπεράσισεν δὲ αὐτοκράτωρ Λύστρίς νὰ σταλῶσαι εἰς τὸν Σουλτάνον, διὶς ἐπειρονῆς τοῦ Ὁθωμανοῦ ἀντιπροσώπου Τουπάλδου. Η διαταγὴ του ἐδόλθη εἰς ἐνέργειαν· ἐπειδὴ ἀφοῦ τοὺς ἔργαλην αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἐπεκράτειάν του, καὶ τοὺς παρέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ Πασσάζ τοῦ Βελεγραδίου, ἐκεῖνος παραλέων αὐτοὺς τοὺς ἔργαλάκισε σιδηροδεσμούς· διὸ διονύσιον διατάχθησε νὰ τὰς στείλῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, δὲν ἐδύνα-

θη, διότι δέ τότε ήγεμών τοῦ Βιδινίου, Πασσάνογκους καλούν· μενος, κατέλαβεν δηλας τὰς πλάκτείας καὶ στενωποὺς, διέγει τὸν σώση απὸ τὰς χεῖρας τῶν Ὀθωμανῶν, ἀλλα, φωνεύδες θύθρος τοῦ Σουλτάνου, καὶ φίλος πιστός τοῦ Ρήγα, ἐπειδὴ τίχε φυλάξει τὴν ζωήν του εἰς τὸν Βλαχίαν απὸ τὴν ὄργην τοῦ Ηγεμόνος Μαυρογένους δὲ, καὶ τὸν ξέραζε πάντοτε σωτῆρά τοῦ· δὲν φιλοτιμήθη διμῶς ὀλιγότερον καὶ ὁ Αλῆ Πασσάς οὐπέρτοῦ Ρήγα, ὥστε ἐπεμψεν ἐπιτηδες ἑκτακτον ταχυδόρουν πρὸς τὸν ἐν Βελιγραδίῳ πασσάν, πάρακαλῶν διέκ νὰ τοὺς στείλῃ πρὸς αὐτὸν, δοτις ὑπέσχετο νὰ μέσιτεύσῃ ὑπέρ αὐτῶν εἰς τὸν Σουλτάνον, τούναντίου δὲ ἀν δὲν εἰσακούσθη, νὰ τοὺς πέμψῃ ἀνφάλως; εἰς Κωνσταντινούπολιν· ή δὲ φιλική τού δέσησις σό μόνον δὲν εἰσηκούσθη, ἀλλ' ἀρέθισε πρὸς τούτοις τὸν πασσάν νὰ τοὺς πνίξῃ τὴν Εδίαν νύκτα εἰς τὸν Ἰστρὸν ποτάμιον πρὸς δὲ τὸν Αλῆ πασσάη ἀπεκρίθη, στην εὐχαρίστως θύειεν ἐκτείνη τὴν αἴτησίν του, ἀν τοὺς φιλοθέαντας Ζωγτας· ὃ τρόπος τοῦ θαυμάτου αὐτῶν ἔγινεν ως ἐφεξῆς. Επρόσταξε νὰ τοὺς ενγάγλωσιν ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἀνὰ ένα, λέγοντές τους, ὅτι ἐδότη διεταγή νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ πλοίον καὶ νὰ πλεύσωσι διέ Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' ἔκεινοι τοὺς ἔπνιξαν εἰς τὴν ποτα-

μόνι μεινεῖ λοιπὸν θεοχατος διυστυγή; Ἐρήγας, δοτις ἀπὸ τὰς οὔγρια κινήματα τῶν στρατιωτῶν ἐννότησεν, δτι οἱ σύντροφοι τοῦ δὲν εἰσῆλθον εἰς τὸ πλοίον, ἀλλ' εἰς τὸν Ἀδην. ἐνῷ δὲ ἔνας στρατιώτης ἐπληρώζεις νὰ σύρῃ καὶ τὸν Εδίον, ὁ Ρήγας τὸν ἐκτύπωσε μὲ τὴν πυγμὴν (ἥ. γάρ ξιωμαλέως τὴν οῶνα) εἰς τὸ στήθος τόσιν σφιδόνας, ὡστε τὸν ἐρῆψε γαμαι θύειαν· Ἀπόγγειλαν λοιπὸν τὸ γεγονός εἰς τὸν παποᾶν, καὶ ἐκεῖνος διέταξε νὰ τὸν φοιεῖσσυν ρὲ πυρεύσον δπλον. Οὗτον εἰσελθόντες δύο τοῦρκοι εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἀποτιπάσαντες τὰ πιστόλιά των ἀπὸ τὴν ζώγην, τὰ διεύθυναν εἰς τὸ στήθος του. Ήττο τοῦ δὲ τὸν πυρεύσολήπουν, τίπε· Τυρκοῦτε τοὺς λόγους τούτους. Ἐτσι ἀπιθυγήσκουν τὰ παληκάρια! ἀρκετὸν σπόρον ἔσπειρα· ἔργαται η ὥρα νὰ σιγάξῃ τὸ ἔθνος μου τὸν γλοσσὸν καρπούν. Τοιούτο τέλος ἔλαβεν Ρήγας ὁ Φερχίος κατὰ τὸ 1798 ἑτοεπ. Οὗτος δὲ καὶ οἱ σύντροφοι του θύελον σωθῆ, ως μάς ἐριθείωντεν ὁ φιλογενής Ιάκωβος Ρίζος ὁ Νερούλδης, ἐάν οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει φί· οι των ἐδιδού τὰς τριάκοσίδες γιλιάδες γροσίων, δις εἶχε ζητήση ὃ ὑπόντργδες τῶν Ἐσωτερικῶν ιδρυχίμης Ἐφένδης ἀπὸ τὸν Μεγάλον. Λογοθέτην τοῦ Πατριαρχείου Ἀλέξανδρον Μάλον, γαμήρον ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ

πρώτην ήγειρόνος Ούγγροις λαχίας
· Άλεξάνδρου Ἰψηλάντου, πρὸς
τὸν δποῖον διευθύνθησαν οἱ φί-
λοι τοῦ ·Ρήγα ἵνα τοὺς σώσῃ.
Ο πρωτομάρτυς τῆς μελλούσης
Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας τέγραψε
διάφορα πονημάτα. Ήδε τοὺς
ἀριθμοὺς 208, 209, 227, 278,
279 καὶ 531.

ΡΗΓΑΣ (Ἀγάπιος). Ιερολό-
γιώτατος ἐκ τῆς μικρᾶς πόλεως
Πάργας. Παρασε περὶ τὰ; ἀρ-
χάς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταε-
τούρδος; Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 754.

**ΡΙΖΟΣ (Ιάκωβος ὁ Νε-
ρούλλες).** Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει κατὰ τὸ 1778 ἔτος
ἐκ τῶν ἐπισήμων οἰκογενειῶν
τοῦ Φαναρίου, καὶ τετσάρων
ἐτῶν ἐστεόθη τοῦ πατρός του,
Σαμουήλ δὲ, ὁ τῆς Ἐφέσου Ἀρ-
χιεπίσκοπος καὶ θεῖός του ἐ-
φόρόντισσα τὰ περὶ τῆς ἀνατρο-
φῆς καὶ παιδείας του. Μηλιέ-
ελκοσαετής τὴν τέλικίαν, πέσε-
κλήθη ὡς Γραμματεῖς εἰς τὴν
αὐλὴν τοῦ τῆς Λεωδαρίας Η-
γερόνος, Ἰψηλάντου. Πεσόντος
τουτου ἐκ τῆς Πίγειμονίας, ὁ διά-
δοχός του Ἀλέξανδρος Σοῦτσος
ἔδιέρισεν τὸν νέον Ιάκωβόντον
Ῥίζον ἀντιπρότιωπόν του ἐν
Κωνσταντινουπόλει. Ἀιαγορεύ-
θέντος δὲ ίωάννου τοῦ Καρα-
τζά Ἀγεμένος τῆς Βλαχίας, δ
Ῥίζος ἐτρήψη μὲ τὸν βαθύδυ
μεγάλου Προστελίκου ἥτοι
Πρωθυπουργοῦ. Ήπλι τῆς ὑπουρ-
γίας τοι ἀναγενθῆ τὸ ἐν Βου-
κούρεστιώ Λύκειον, ἔχων ὡς

σχολάρχην τὸν Νεόφυτον Διού-
καν, καὶ Καθηγητὴν τὸν Στέ-
φανον Κομιντάν. Δραπετεύσα-
τος δὲ τοῦ Πίγειμονος Καρατζά
μὲ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ
Κράτους του, δ 'Ρίζος ἐπαντίλ-
θην εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ
ἔδιορίσθη Γραμματεὺς μετα-
φραστής τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑξατερι-
κῶν ὑπουργείου τῆς Ἰψηλάν-
της Πύλης. Κατὰ τὸ 1819 ἀναγε-
ρευθέντος Πίγειμονος τῆς μολδα-
βίκης τοῦ Μιχαήλ Σούτσου, δ
·Ρίζος προσελκύθη ὑπ' αὐτοῦ
ώς πρωθυπουργός. Ἐπιμελεῖα
δὲ τούτου ἀνεστήθη τὸ ἐν Ικσίῳ
Λύκειον. Μεμυημένος εἰς τὸ μέ-
γα μυστήριον τῆς φιλοτεχνίας
είχε, καὶ λοιπόν τοις συγγενεῖς
τοῦ ἀρχηγοῦ ταύτας Ἰψηλάν-
του, εύκόλουνεν αὐτῷ τὰς πολιε-
τικάς του πράξεις, θυσιάζων
ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος
τῆς Ἐλλάδος τὴν λαμπρὰν θέ-
σιν του, καὶ αὐτὴν τὴν θερβάν-
τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας του.
Ἐκχαγείσης δὲ τῆς Ἐλληνι-
κῆς ἐπαναστάσεως, δ 'Ρίζος
ἐιώθη εἰς Κισσανέφ, πόλιν τῆς
Βεσσαρακίας, καὶ μετὰ ταῦτα
ἀνεγέρθησεν εἰς Ηλένειαν, ἐκ έ-
γων ὡς διακονίαν του τὴν Γε-
νέσιαν, ὑπεράπειρόμενος ὑπὸ τοῦ
ἐκεῖ διατρίβοντος Κόμιτος Ἰω-
άννου Καποδίστρια. Συετούσεις
μὲ τοὺς αὐτοὺς πεπανδεύμένους
Ἄγδρας, ἐτύπωσε Γαλλιστὶ κατὰ
τὸ 1826 τὸ περὶ τῆς νεοελλη-
νικῆς φιλολογίας πόνημά του,
ὅπερ τὸν ἐτίμησε βασιλικῶς,

διότι διλέγοις ἐκ τῶν Δυτικῶν ἔγγνωρίζον καλῶς ταύτην. Ἐξέδωκεν ἐπίσης Γαλλιστὶ καὶ τὴν Ιστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τοῦ 1825 ἔτους. Ψηφιείθεντος δὲ ὑπὸ τῆς ἐν Τροιζήνι 'Ἑλληνικῆς Συνελεύσεως Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος' Ἰωάννου τοῦ Καποδιστρίου, οὗτος συνέλαβε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ***Ρίζου** 'Ἑλλάδος ἀριξίν του τὸν *Ρίζου ώς Γραμματέα τῶν Ἑλλήτων τοῦ 1831 ἔτους, ἐμπρησθέντος ἐν Αίγινῃ τοῦ ἔθνικοῦ στόλου ὑπὲ τοῦ ναυάρχου Ἀνδρέου Μικούλη, δὲ 'Ρίζος ἐπαραιτήθη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυβερνήτου, καὶ μετέβη εἰς Ἀθήνας ἵνα μὴ ἐνωθῇ μὲ τοὺς ἀντιπολιτευομένους τῆς Καποδιστριακῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλὰ ἡ ἔγκαιρος αὕτη παραίτησις του τὸν ἐσυμφιλίωσε μὲ τὴν φυτρίαν τῶν ἀντιπολιτευομένων, καὶ τὸν ἐσύστησεν εἰς τὴν Βαυαρίαν Ἀντιβασιλείαν ἥτις τὸν ἐδιορίσεν ὑπουργὸν τῆς Πριδείας. Ἐπὶ δὲ τοῦ Βασιλέως ὄθωνος ᾧτο Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἑλλήτων καὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου κατὰ τὴν πολιτικὴν μεταρρίηλην τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1843. Κατὰ τὸ 1848 ἔτος ἐδιορίσθη πρέσβυς τῆς Α. Μ. ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ἀπερίώτερος κατὰ τὸν Δεκέμβριον μῆνα τοῦ 1849 ἔτους. Ή κηδείατον ἔγινε λαρ-

προτάτη, συνοδευθέντος τοῦ νεκροῦ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ διλων τῶν ὑπουργῶν τῆς 'Τύψλης Πύλης καὶ τῶν ζένων Δυνάμεων. Οἱ ἕκατον 'Ρίζος, μεταξὸς εἰς Εὐρώπην, ἐπωνομάσθη *Nero*. Ἰδε πρὸς διάκρισιν ἀπὸ ἄλλης οἰκογενείας, ἐπίσης τῶν εὐπατριδῶν Φαραρίου, ἔχούσης τὴν αὐτὴν ἐπωνυμίαν 'Ρίζου. Ἀνὴρ πράσου χαρακτῆρος καὶ ἐκ γενετῆς παιτητὸς γλαφυρώτατος, ἐκηρύχθη ἐναντίος τῆς σχολῆς τοῦ Κορακῆ, πλὴν ἐφάνη πάντοτε φίλος καὶ προστάτης τῶν λογίων ἀνδρῶν. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 509, 510, 530, 573 καὶ 723.

ΡΟΔΙΟΣ (Θωμᾶς). Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ 'Ρόδῳ, ἐξ ἡς ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν του, ἀνεφάνη λόγιος ἀνὴρ τῆς ΙΗ'. ἐκατονταετριάδος. Ἰδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 183.

ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ (Κωροσταγτῖνος). Χῖος. Ήτος τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀχρισάντων κατὰ τὴν ΙΖ'. ἐκατονταετριάδα. Ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ περιωνύμῳ Πανεπιστημῷ τῆς 'Οδονίας, καὶ ἀνεδείχθη ὀπιζόδος τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Στουάρτων. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 60.

ΡΟΥΣΙΛΔΗΣ (Γεώργιος). Ἐγεννήθη ἐν τῇ κωμοπόλει τῆς Μακεδονίας Κοζάνη, ὅπου ἐδιδάχθη τὰ τῆς Ἑλληνικῆς τε καὶ Λατινικῆς γλώσσης μαθήματα. Περὶ τὰς ἀρχὰς δὲ τῆς ἐνετώρης ἐκατονταετριάδης μα-

τέσση εἰς Βιέννην ἐπαγγελλόμενος τὴν διδασκαλίαν, καὶ ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ἔκδοσιν διαφόρων πονημάτων του. Κατὰ τὸ 1848 ἔτος ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἀπεβίωσεν αὐτόθι κατὰ τὸ 1852. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 912, 691, 703, 704 καὶ 719.

ΡΥΣΙΟΣ (*Διαμαντῆς*). Τὴν σύντομον βιογραφίαν τοῦ λογίου ἀνδρὸς τούτου τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος ἴδε ἐν τῷ Α'. Μέρει τοῦ παρόντος Καταλόγου. Ἰδε δὲ καὶ τὸν ἀριθ. 94.

ΡΩΝΙΠΑΠΑΣ (*Θεοδόσιος*). 'Εκ Νουδανίων. Ἀνὴρ ἐπιστήμων, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 404.

Σ.

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ (*Γεώργιος*). Ιετρὸς ἐκ Κοζάνης, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 268, 277 καὶ 611.

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ (*Μητιώ*). Δογές 'Ελληνίς, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 612.

ΣΑΜΟΥΡΚΑΣΗ (*Ρωξάνη*). 'Ελληνίς γεννηθεῖσα ἐν Ιασίῳ ἐκ τῶν ἐπισήμων 'Ελληνικῶν οἰκογενειῶν, κατεικυστῶν τὴν πρωτεύουσαν ταύτην τῆς Μολδαβίας. Ἀνεδείχθη καὶ αὖ-

τη λογίᾳ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 663.

ΣΑΡΟΥΣ (*Nikolaos*). Ἰωαννίτης. Ἀνεγώρησε διὰ Βενετίαν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος χρήματα τοῦ ἐμπορίου. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐσύστησεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Τυπογραφεῖον, ὅπερ δὲν διήρκεσε πολὺν καιρὸν, ἀποβιώσαντος αὐτοῦ κατὰ τὸ 1778. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τούτου ἐξεδόθησεν ἐκκλησιαστικὰ καὶ φιλολογικὰ 'Ελληνικὰ βιβλία.

ΣΕΡΑΦΕΙΝ (*Πειστίων*). Τὴν σύντομον βιογραφίαν τοῦ λογίου κληρικοῦ τούτου τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος ἴδε ἐν τῷ Α'. Μέρει τοῦ παρόντος Καταλόγου ἴδε δὲ καὶ τοὺς ἀριθμοὺς 112 καὶ 126.

ΣΚΑΛΙΟΡΑΣ (*Iγγάτιος*). Ἡπειρώτης. Εἰς τῶν λογίων ιερομονάχων τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ σχολείῳ τῆς 'Ελληνικῆς κοινότητος ἐν Τεργέστῃ. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 744.

ΣΚΑΜΝΕΛΙΤΗΣ (*Άδαμος Γοργείας*). 'Επιστήμων ἀνὴρ, ἀνήκων εἰς τὸν Νομικὸν σύλλογον περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 737.

ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ (*Ιωάννης*). Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 796.

ΣΚΙΑΔΑΣ (‘Αθυράσιος). Τέγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΖ'. ἐκκτοντακτητὴ Εύοις. Οἱ γυναι; τοι, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας; τὸν ἔτειλαν εἰς Βενετίαν ἵνα διδαχθῇ τὰ ἔγκυκλια μαθήματα, καὶ τελειοποιήσῃ ταῦτα εἰ; τὸ πλησίον Πανεπιστήμιον τοῦ Παταύου. ‘Γρακούμων δὲ εἰ; τὴν θέσησιν τοῦ πατρός; του κατεγράψῃ ω; μαζῆτης τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ἐκ τῆς ὀποίας ἔλαβε τὸ Διπλωματικόν Δόκτωρος. Προτεκτικισμένος δύως μὲ ζωηρότητα πανεύματος καὶ φρυνταῖς, δὲν ἀμέλησε τὴν μελέτην τῆς ‘Ιταληνικῆς τε καὶ Ακτινικῆς φιλολογίας, κάτοχος ἡ̄η καὶ τῆς Ιταλικῆς. Διὸ ἀπεφάσισε γὰς ἔπαιστε φθῆται τοὺς ἐπισημετέρους φιλολόγους τῆς Ιταλίας καὶ τῆς Γερμανίας. Εἶχων δὲ κλίσιν εἰς τὴν παλαιογραφίαν, καὶ καταγινόμενος εἰς τὴν ἐρευναν τῶν κωδίκων, ἐνησχολήθη, πρὶν τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ Παταύου, νὰ παρατηρήσῃ τὰ παλαιὰ χειρόγραφα τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ καταστήματος dei Canonici Regolari, ἥγουν ταχτικῶν Ἀρχιγαρδίτων. Μεταβὰς δὲ εἰς τὰς Παραδουναβίους Ἡγεμονίας, μετὰ τὴν εἰς Γερμανίαν περιήγησίν του, δὲ Σκιαδᾶς διέτριβεν ἐν Ιασίῳ, καθ' ἣν ἐπειχὴν Πάτρος δὲ Μέγας ἔφθισεν ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κατὰ Τούρκων στρατοῦ του. Παρουσιασθεὶς

δὲ εἰς τὸν ἀναμορφωτὴν τῆς Ρωσίας δὲ Σκιαδᾶς, προσεκλήθη περὶ τούτου νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Κράτος του ὡς Πρώτος Σύμβουλος τοῦ ἐπὶ τοῦ ἴππικοῦ Στρατοδικείου. Καὶ μετὰ παρέεινταν ἐτῶν τινῶν ἐδιορίσθη Καθηγητὴς τῆς Ειληνικῆς φιλολογίας εἰ; τὴν ἐν Μόσχᾳ καλουμένην Σλαβο-Γρατκο-Λατερεχήρ ‘Ακαδημίας. Βπιθυμήτας δὲ δὲ Σκιαδᾶς νὰ ἴῃ πρὸ τοῦ θανάτου τὴν φιλτάτην του Ιταλίαν, καὶ νὰ διετριψῃ καὶ ρόν τινας μεταξὺ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων του, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε πολυχρόνιον ἀδειεσν ἀπουσίας. Ἐν τῇ διαμονῇ του ταύτῃ ἐξέδικεν εἰς τὴν ἡμέτεραν ἀπλῆν διάλεκτον, τὰς δύο ἐκ τῆς Ιταλικῆς μεταφράσεις του, αἱ ὀποῖαι κατεγράφησαν ἐν τῷ παρόντει καταλόγῳ. Τὸ δνομά του δύως πεδίδεισαρων ἐτῶν ἡτον ἡ̄η γνωστάτον εἰς τὸν φιλολογικὸν σύλλογον τῆς Βύρωπος ἐ·εκα τῆς συντάξεως τοῦ καταλόγου τῷ γεωργαράφωρ τῆς ἐρ Μίσχα ‘Ιερᾶς Συρβίος, ἐκδιθέντος Λατινιστὶ ἐν Μόσχᾳ κατὰ τὸ 1723 ἔτος, καὶ ἀφιερωθέντος περὶ τοῦ συντάκτου εἰς τὸν Αὐτοκράτορα. Πέτρον τὸν Μέγαν ὑπὸ τῆς ἐφεδῆς ἐπιγράφης Catalogi duo Codicum manuscriptorum Graecorum, qui in Bibliotheca Synodali Masicensi asservantur, anno MDCCXXII, mense Martio,

ab Athanasio Schiada, prius in Equitatu primi causarum auditoris, nunc scholae Graecae Professoris, inspecti et examinati. Horum unus continet Codices L. in quibus tempis, quo sunt exarati, inventum est in Codicibus notatum, alter comprehendit CCCIV Codices, quorum exscriptio saeculum ex sententia dicti Schiadae est designatum. Accedit Appendix loco tertius Catalogus XCIII, Codicum manuscriptorum Bibliothecae Typographicae Moscuensis Dedicati Augustissimo et Potentissimo Imperatori atque Autocratori totius Russiae. Domino Domino Clementissimo. In Typographia Moscvensi, anno MDCCXXIII, mense Novembri eis 4^η (1). Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἔξχυται, ὅτι δος ἐγράψηται περὶ τοῦ Καταλόγου τούτου, ὥπο τοῦ βιογράφου τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν Κεραληνίας Ἀρθίμῳ Μαζοράκῃ, δὲ ἐνταχθείσεις. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 93 καὶ 95.

ΣΚΥΛΙΓΖΗΣ ('Εμμαρουνί).

(*) ὁ Κιτάλεγος εὗρος μετεπιπόθη ἐν Ετοῖς ἡεγό ερχ. ἐν Λεψίᾳ ὑπε τῆς ἀστέξ: ἐπιγραφῆς: Arcana Bibliothecae Synodalis et Typographicae Moscensis Sacra, tribus Catalogis MS. Graecorum superiorum anno Moscuae ret. etia ab Athanasio Schiada, scholae Graecae ibidem professori, nunc autem denudatice et ipsi a securante M. Ioanne Richardo Kappio, Lipsiae, 1724: eis 82v.

Χίος. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων κατὰ τὴν ΙΖ'. ἀκατονταετηρίδα. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 63.

ΣΚΟΥΦΟΣ (Φραγκλαχος). Περὶ τοῦ λογίου χληρικοῦ τούτου ἵδε τὴν βιογραφίαν ἐν τῷ Α': μέρει τοῦ παρόντος καταλόγου. Ἰδε δὲ καὶ τὸν ἀριθμὸν 66.

ΣΚΟΥΦΟΣ (Νικόλαος). Βιγενήη ἐν Σμύρνῃ, ὅπου ἐξεπανδεῖθη τὴν ἐλληνικὴν φιλολογίαν. Ἀποπερατωθέντων τῶν μαθημάτων του, μετέβη εἰς Βέννην καὶ εἰς Μόναχον πρὸς αὐξῆσιν τῶν γνώσεών του. Ἐκρχετος τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἐτέθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀλεξανδρου Γιάννηλάντου, δοτις ἐν τῇ τελευταίᾳ του διαταγῇ τῆς ἡμέρας πρὸς τὸν ἥδη διαλυθέντα ατραπόν του, ἐκδοθεῖση ἐν Ρυμυνίῳ, τὴν 9 Ιουνίου 1821 ἀποκηρύττεται. τὸν Σχόλιον ὡς φαντόβιον. Ἐλθὼν ἐν Ἑλλάδι κατετάχθη. ὑπὸ τὴν σύμμαιαν τοῦ Γαλλικοῦ κόμματος. Εἰς τὴν ἀνιέν τοῦ Κυβερνήτου ἐν Ναυπλίῳ, δ. Σκούφος ἐπαρουσιάζεται, εἰς αὐτὸν. ὡς Γραμματεὺς πλησεῖούσιας τοῦ στρατηγοῦ Φελδόρου Γρίβα, κατέγαντος τὸ Παλαμίδι, ἀλλὰ ὁ Κυβερνήτης δὲν τὸν ἐδέχθη. Μετὰ ταῦτα ἐνέθη μὲν τὴν ἀντιπολίτευσιν κατὰ τοῦ Κυβερνήτου, καὶ εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι ἀφίξιν τῆς Βασιλείης, Λυτίσιον οἰλεῖσας, ἐπαγγέλλεται τὸν θάν-

ψύρων. Διορισθέντος δὲ τοῦ προ-
τάτου του Ιωάννου Κωλέττου
ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν,
δινεφάτη ἐκδότης τῆς ἑφτημερί-
δος ὁ Σωτὴρ, γραφομένης Ἐλ-
ληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ, διὸ τὸ¹
ἐκέρδησε πολλὰ χρήματα καὶ
ἔπιρξον ὡς πολιτικὸς ἀνήρ.
Παυσάσης τῆς ἑφτημερίδος ταύ-
της, ἐδιορίσθη περὶ τοῦ Βασι-
λεως Όθωγος κατὰ τὸ 1840
Εἰσηγητής ἐν τῷ ἐπὶ τῶν Ἐ-
σωτερικῶν ὑπουργείῳ. Ἀπε-
βίωσεν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ
1842. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 565
καὶ 619.

ΣΟΥΓΔΟΥΡΗΣ. (*Γεώργιος*).
Ιωαννίτης. Εἰς τῶν λογίων κλη-
ρικῶν, ἀκμασάντων κατὰ τὴν
12'. ἑκατονταετηρίδα. Ἐπαγ-
γέλλετο τὸν διδάσκαλον ἐν Βε-
νετίᾳ, καὶ διεύθυνε διὰ μικροῦ
χορόν τὸν τῶν Ιωαννίνων σχο-
λὴν, μετὰ πολλῆς ζέσεως ἀνα-
πτύσσων εἰς τοὺς μαθητάς του
τὴν Ἀριστοτελικὴν φιλοσοφίαν.
Διαμένων δὲ ἐν Βενετίᾳ ἔχρη-
μάτισσε καὶ ὡς ἐκδότης ἑκκλη-
σιαστικῶν βιβλίων τινῶν. Ἰδε
τοὺς ἀριθμοὺς 123 καὶ 225.

ΣΟΥΓΛΟΥΡΗΣ (*Χρῆστος*).
Ιωαννίτης. Λόγιος ἀνὴρ ἀκμά-
σας κατὰ τὴν 13'. ἑκατονταε-
τηρίδα. Ἰδε τὴν ΣΗΜΕΙΩΣΙΝ
τοῦ ἀριθμοῦ 170.

ΣΟΥΜΜΑΚΗΣ (*Μιχαήλ*).
Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς
13'. ἑκατονταετηρίδος, Ἰδε τὸν
ἀριθμὸν 56.

ΣΟΥΤΖΟΣ (*Γεώργιος*). Ὁ

πατήρ του Νικόλαος ἦτο Μέ-
γας Διερμηνεὺς τῆς Ἑψηλᾶς
Πύλης. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ, θιασώ-
της τῶν Μουσῶν καὶ πρὸ πάν-
των τῆς ποιήσεως, ἡκμᾷς περὶ
τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκα-
τονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθ.
357 καὶ 374.

ΣΟΥΤΖΟΥ (*Αἰκατερίνη*).
Θυγάτηρ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς
Μολδαΐας Ἀλεξάνδρου. Ἀνε-
φάνη πεπαιδευμένη γυνὴ περὶ
τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκα-
τονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθ.
664.

ΣΟΥΤΖΟΥ (*Paloū Dour-
tza*). Μήτηρ τῆς προρρήθείσης,
καὶ ἐπίσης πεπαιδευμένη γυνὴ.
Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 669.

ΣΟΦΙΑΝΟΣ (*Nικόλαος*). Κερ-
κυραῖος. Ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἐπι-
στήμων τῆς 15'. ἑκατονταετη-
ρίδος. Ἀνετράφη εἰς πεπαιδεύθη
ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Γυμνασίῳ, τῷ
ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος Ι'. ἐν
Ῥώμῃ καθιερυθέντι. Ἐξελθὼν ἐκ
τοῦ Γυμνασίου ἑκαταγίνετο ν'
ἀντιγράφη Ἑλληνικὰ βιβλία, τῶν
ὅποίων ἡ τιμὴ κατὰ τὴν ἐπο-
χὴν ἑκείνην ἦτον ὑπέρογκος. Συ-
νέταξε δὲ καὶ ἀφιέρωτεν εἰς
τὸν πάπαν Παῦλον Γ'. τὸ περὶ
κατασκευῆς καὶ γρήσεως κρι-
κωτοῦ ἀστρολιθίου πόνημα,
ὅπερ τὴν σύμερον εἶναι σπα-
νιώτατον. Ἐκτιμγθείσης τῆς
παιδείας του περὶ τοῦ Καρδι-
νάλεως Μαρκέλλου, προστάτου
τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Ἑλληνικῶν
γραμμάτων, ὁ Σοφιανὸς, προ-

τροπῇ καὶ δαπάνῃ τούτου, ἔμελλε νὰ συστήσῃ ἐν Φώλη τυπογραφεῖον διὰ μόνην τὴν τύπωσιν δλῶν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων Ἑλλήνων, ἀλλὰ τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἔλαβε χώραν, καὶ μετὰ τὴν τύπωσιν τοῦ Πίνακος τῆς ἀρχαίας ‘Ἑλλάδος εἰς ὁκτὼ φύλλα, ἐγκαταλείψας τὴν ‘Ρώμην μετέβη εἰς Βενετίαν. Ὁ δὲ αὐτός διατρίβων Πρέσβυτον τοῦ Αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Ε'. Ἰσπανὸς Ἰάκωβος Φουρτάδιος Μενδόζας, πληροφορηθεὶς περὶ τῆς παιδείας τοῦ Σοφιανοῦ, ἐπεμψε τοῦτον εἰς τὸ δρός τοῦ Ἀθωνος πρὸς ἀπόκτησιν καὶ ἀντιγραφὴν ἀνεκδότων ‘Ἑλληνικῶν χειρογράφων. Τῆς ἀποστολῆς του τὸ ἀποτέλεσμα ἔμεινεν ἄγνωστον. Γνωρίζομεν μόνον, ὅτι ὁ Σοφιανὸς, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐν Βενετίᾳ, ἐσύστησε σύνδρομῇ φίλων του τινῶν, τυπογραφεῖον, πρὸς ἔκδοσιν Ἑλληνικῶν βιβλίων. Ἰδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 25 καὶ τὸν ἀριθμὸν 42.

ΣΠΑΝΟΣ (*Αλέξιος*). Ἰωαννίτης. Περὶ τοῦ λογίου ἀνδρὸς τούτου, ἀκμάσαντος κατὰ τὴν ΙΗ'. ἐκατονταετηρίδα, ἴδοὺ τί ἀναφέρει ὁ Ἀνθίμος Γαζῆς ἐν τῷ πονήματί του ‘Ἐλληνικὴ Βελιοθήχη, Τόμ. Β'. σ. 298. «Σπανός δέ τις ἐν Ἀδριανούπολει διδάσκαλος μεταφράσας τὸ βιβλίον (ἢ Ἐξάδιβλος τοῦ Ἀρμενοπούλου) ἐσπάγισεν αὐ-

τὸ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ ὡραιότητος.» Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Βεντότη, ‘Ἐκχληστικὴ Ιστορία τοῦ Μελετίου, Τόμ. Δ'. ὠνομάζετο ΤΖΕΤΖΗΣ. Προσθέτει δὲ ὁ Βενδότης περὶ αὐτοῦ τὰ ἀφεξῆς. Πεπαιδευμένος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, γραμματικὸς καὶ ποιητὴς ἀριστος. Συνέγραψε ποιητικὴν ἀνέκδοτον ἐτελεύτης πτῷ 1736.» Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 99.

ΣΠΑΡΜΙΩΤΗΣ (*Ιωρᾶς*). Εἰς τῶν ἐπιστημόνων χληρικῶν τῆς ΙΗ'. ἐκατονταετηρίδος, ἔχρημάτισσε μαθητὴς τοῦ Ιατροφιλοσόφου Λασάνη. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 275.

ΣΠΑΧΟΣ (*Σπυρίδων*). Ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις, ὅπου ἐξεπαιδεύθη τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν. Ἐπαγγέλλετο δὲ τὸν ἔμπορον ἐν Διμεστελοδάμῳ, καὶ φλεγόμενος ἀπὸ τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν μέλλουσσαν εὐδαιμονίαν τοῦ ἔθνους του, συνέγραψεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καὶ ἔξεδωκεν ἀνωνύμως πολιτικὸν πόνημα πολὺ σπουδαῖον. Διὸ ἐκραγείσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαγαστάσεως, ἔδραμεν εἰς Ἑλλάδα καὶ ἔλαβε τὰ ὅπλα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας της. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν δὲ τοῦ Κυβερνήτου Καποδίστρια διωρίσθη Ταμίας εἰς Νεόχαστρον, ὅπου καὶ ἀπεβίωσεν. Ἰδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 402.

ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΗΣ (*Ἀθαράσιος*). Μακεδών. Ἐχρημάτισσε Καθηγητὴς τῆς Ἑλλην. γλώσ-

σης ἐν τῇ ἐν Βιέννη Καισαρο-
βασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἀνα-
τολικῶν γλωσσῶν. Ἀνεφάνη
ἀντίπαλος τοῦ ἀδαμαντίου Κο-
ραῆ, καὶ ἐπομένως φίλος τοῦ
Κοδρικᾶ. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς
570, 638, 646, 670, 680
καὶ 687.

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ δχαὶ ΣΚΛΑΛΗ-
ΠΑΝΗΣ (*Γεώργιος*). Ἐγεννήθη
ἐν Ἀχαρναῖα. Ἐχρημάτισε δη-
μόσιος διδάσκαλος τῆς Ἑλλη-
νικῆς γλώσσης ἐν τῷ Ἑλληνικῷ
φροντιστηρίῳ τῆς νήσου Λευκά-
δος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 667.

ΣΤΑΜΟΣ (*Ιωάννης*). Λό-
γιος ἀνὴρ, ἀκμάσας περὶ τὰ
μέσα τῆς III'. ἑκατονταετηρί-
δος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 131.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ἱεροδιάκονος.
Θετταλός. Εἰς τῶν ἐπιστημό-
νων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ
τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκα-
τονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθ-
μὸν 560.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ (*Αιγάλεως*).
Κρής, καὶ ὅχι Κερκυραῖος, ως
τὸν θεωρεῖ δι Προχόπιος Μο-
σχοπολίτης, ἔχρημάτισε πολί-
της κατὰ τὴν ἀργὴν Ἐνετὸς.
Ἐπιστάτης καὶ διδάσκαλος τοῦ
ἐν Παταβίῳ Κωττουνιανοῦ φρον-
τιστηρίου. Μεταφραστὴς ἀμ-
φοτέρων τῶν δύο γλωσσῶν
‘Ἑλληνικῆς, τα, καὶ Ἰταλικῆς,
ἔγινε γνωστὸς εἰς τοὺς Ἰταλοὺς
φιλολόγους διὰ τῆς ὑπ’ αὐτοῦ
μεταφρασθεῖσης ‘Ἐκάβης τοῦ
Εὔριπίδου. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς
101 καὶ 104.

ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ (*Δημήτριος*).
Ίωαννίτης. Ἐχρημάτισε μα-
θητὴς τῆς ἐν Κερκύρᾳ Ἰενίου
Ἀκαδημίας. Ἀποπερατωθέντων
δὲ ὅλων τῶν μαθημάτων του,
μετέβη εἰς Παρισίους πρὸς τε-
λειοποίησιν τῶν γνώσεών του
περὶ τὰς φυσικὰς καὶ μαθηματι-
κὰς ἐπιστήμας. Εὑρεθεὶς εἰς τὴν
μεγαλόπολιν ταῦτην τῆς Εύ-
ρωπης κατὰ τὴν ἐπανάστασιν
τοῦ 1830, μετέφρασεν πολειτε-
κόν τι φυλλάδιον, καταγε-
γραμμένον ἐν τῷ παρόντι Κα-
ταλόγῳ. Συστηθέντος δὲ τοῦ ἐν
Ἀθήναις Πανεπιστημίου κατὰ
τὸ 1837 ἔτος, ἐδιορίσθη Καθη-
γητὴς τῆς Πειραιατικῆς Φυ-
σικῆς, ἐδραίνην καὶ σήμερον κα-
τέχει. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 790.

ΣΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (*Βαρθολο-
μαῖος*). Κρής. Εἰς τῶν λεγίων
κληρικὸν, ἀκμασάντων κατὰ
τὴν I2'. ἑκατονταετηρίδα. Ἐ-
χομεν ἐξ αὐτοῦ μόνον ἐν ἐπί-
γραμμα, συνταχθὲν πρὸς ἔπαινον
τοῦ ὑπὸ τοῦ συμπολίτου του
Βλάχου ἐκδοθέντος Θησαυροῦ.
Ἴδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθ-
μοῦ 56.

ΣΧΙΝΑΣ (*Δημήτριος*). Βυ-
ζάντιος. Ἐγκρατέστατος τῆς
‘Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ διε-
τρίβων ἐν Ἰταλίᾳ ἐσυμφιλεώθη
μὲ τὸν αὐτόθι ἐπίσης διαμέ-
νοντα πεπαιδευμένον Κερκυ-
ραῖον Ἀνδρέαν Μουστοξύδην
διὰ τὴν ἔρευναν ἀρχαίων συ-
γγραφέων Ἑλλήνων ἀνεκδότων.
Πχυσάσκεις τῆς φιλολογικῆς ἐρ-

γαστας ταύτης, ὁ Σχινᾶς μετέβη εἰς Λονδίνον ώς ίδιαιτερος Βιβλιοθηκάριος τοῦ διπλωματικοῦ φιλέλληνος Κόμητος Γουλιαφορδ. Άπειδίωσε δὲ αὐτόθι περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας. Ήδε τὸν ἀριθμὸν 587.

ΣΧΙΝΑΣ (Μιχαήλ). Λαζαρόφιδης τοῦ προρρήθεντος. Ότε τὰ Ῥωσσικὰ στρατεύματα κατέλυσαν τὰς Παραδουναβίους Ήγεμονίας ἐνεκά τοῦ χηρυχθέντος πολέμου μὲ τὴν θρησκευτικὴν Δύτακρατορίαν κατὰ τὸ 1806, διατάχθη Γραμματεὺς τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ νεοσυζητεῖσας φιλολογικῆς Ακαδημίας ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Οὐγγροβλαχίας Ἰγνατίου, πρώην Αρτού. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ περὶ Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ιεροῦ ἀγῶνος τ' ὅνομα τοῦ Μιχαήλ Σχινᾶ ἡκούσθη γάριν τοῦ ὑπὸ αὐτοῦ δημοσιευθέντος ἐν Παρισίοις Ἐπιτάφου Λόγου περὶ τοῦ ἥρωος Μάρκου Μπότζαρη. Ἐπὶ τῆς Βαυαρικῆς Ἀντιβασιλείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Αρχιεγκελλαρίου Αρμανσπέργη ὁ Σχινᾶς, εἰδήμων ἄντας τῆς Γερμανικῆς γλώσσης, ἐδιερέθη 'Υπουργὸς τῆς Παιδείας. Κατὰ τὸ 1838 ἐτος ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως νὰ μεταβῇ εἰς Λονδίνον ἵνα ζητήσῃ παρὰ τοῦ ὑπουργεῖου τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Πρέσβεως Δώκινς, καὶ ως διάδοχον τούτου τὸν πλοίαρχον τῆς φρεγάτας Μαδαγάσκαρ Κύριου Λάζιους, ὅνπερ εύγόρει ὁ Βασιλεὺς

Οὐθών, διέτι ἡ Λ. Μ. ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1832 ἔτους μετέβη ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ Τεργέστην. Μετὰ ταῦτα δὲ ὁ Σχινᾶς ἐμείνεν ἀργὸς, καὶ ἐθεωρεῖτο ως ἀνήκων εἰς τὸ Γαλλικὸν κόρμα. Ἐψευσεν εἰς τὸ κοινὸν τὴν φήμην ταύτην ἡ ὑπὸ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα τετράτομος ἀλληλογραφία τοῦ Κυβερνήτου καὶ δημοσιευθεῖσα ἐν Ἀθηναῖς δαπάνη τοῦ ἐκδότου Πέτρου Στεφανίτζη. Ἡ μετάφρασις αὕτη, καὶ ἡ σχηματισθεῖσα στενὴ φίλια μὲ τὸν αὐτόθι διατρίβοντα Πρεσβύτερον Κωνσταντίνον Οἰκονόμον ἐξ Οἰκονόμων τὸν ἀπέδειξαν εἰς τὰ δημοτακά τοῦ λαοῦ ως φίλον τῆς Ῥωσίας, καὶ τὴν γνώμην ταύτην ὑποστήριξε τὸ μέρος, δπερ ἔλαβε μετὰ τοῦ ἀνδρέου Μεταξᾶ διὰ τὴν πολιτικὴν μεταβολὴν τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1843. Διὸ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐχρημάτισεν πρῶτος Συνταγματικὸς 'Υπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ ἐπὶ τῶν Εκκλησιαστικῶν. Πεσόντος δὲ τοῦ φίλου του Πρωθυπουργοῦ Μεταξᾶ, ὁ Σχινᾶς ἡκολούθησε τὴν πολιτικὴν τύχην τούτου. Διὸ ως Βουλευτὴς τῆς Μεσσηνίας, ἀνεφόρη σφρόδρα ἀντιπολιτευόμενος τοῦ 'Υπουργείου Κωλέττη. Κατὰ δὲ τὸ 1852 ἐπὶ θερμοτάτη συζήσει τοῦ Αντιπρέσβεως τῆς Ῥωσίας Περσιάνη πρὸς τὸν ἄκρον φίλον τοῦ

‘Υπουργὸν Α. Πάτχον, δ Σχινᾶς ἔδιορίσθη Γενικὸς Πρόξενος τῆς ‘Ελλάδος ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 726.

Τ.

ΤΕΝΕΔΙΟΣ (*Marouhi*). Ἐχρημάτισεν εἰς τῶν ἀρίστων μαθητῶν τοῦ περιωνύμου Γυμνασιάρχου Λάμπρου Φωτιάδου. Ο Νεόφυτος Δούκας χάμνει μνεῖαν αὐτοῦ ἐν τῇ Γραμματικῇ του ἡ *Τερψιθέα*. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 301.

ΤΖΑΝΕΤΗΣ (*Iωάννης*). Βοζάντιος. Ἐχρημάτισε Μέγας Κλωτζάρης τοῦ ἀτυχοῦς ‘Ηγεμόνος Οὐγγροβλαχίας Μαυρογένη. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 194 καὶ τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 229.

ΤΖΕΛΕΠΗΣ (*Iωάννης*). Χίος. Εἰς τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε διδασκαλὸς τῆς ‘Ελληνικῆς γλώσσης τοῦ ἐν Χίῳ Γυμνασίου, καὶ τῆς ἐν Κωνσαντινουπόλει Πατριαρχικῆς Σχολῆς. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 337.

ΤΖΕΧΑΝΗΣ (*Kωνσταντῖνος*). Εἶπεν εἰς τὰ μαθήματα τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Δεΐδᾳ Παιεπιστημίου. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 152.

ΤΖΙΓΑΡΑΣ ((*Sεΐφαρος*). Ιωαννίτης. Εἰς τῶν λογίων ἀν-

δρῶν τῆς ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 57.

ΤΖΙΓΑΡΑΣ (*Kωνσταντῖνος*). Βίτις τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 397.

ΤΡΙΒΩΛΗΣ (*Ιδκωβος*). Κερκυραῖος, ἐκ τῶν εὔπατριδῶν. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 31 καὶ 32.

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ (*Σπυρίδωρ*). Ἐγεννήθη περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος ἐν Μεσολογγίῳ, ὃπου ἐξεπαιδεύθη τὰ ἐγκύκλια καὶ ‘Ελληνικὰ μαθήματα. Τούτων δὲ ἀποπεριτωθέντων, μετέβη εἰς τὴν πλησίον πόλιν Παλαιῶν Πατρῶν, ὃπου ἐτυχεὶ τῆς φιλίας τοῦ Προξένου τῆς Αγγλίας Στράγκ, τὸ γένος ‘Επτανησίου ἐκ Ζακύνθου, ὅστις τὸν ἐδέχθη εἰς τὸ Γραφεῖον του. Κατὰ τὸ 1810 ἔτος ξενίζομένου τοῦ Λγγλου περιηγητοῦ Λόρδου Νόρθ, μετὰ ταῦτα Κόμητος Γυτλφορδ (1), ὑπὸ τοῦ Αγγλου Προξένου Στράγκ, καὶ γνωρίζων οὗτος τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ῥηθέντος Λόρδου διὰ τὴν ‘Ελληνικὴν γλῶσσαν, ἐπαρουσίασεν αὐτῷ τὸν νέον Τρικούπην, ὃς λαλοῦντα καλῶς καὶ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν. Η συνέντευξις αὕτη τοσοῦτον ἐνθουσίασε τὸν εύγενη Λόρδον

(1) Ἰδε τὸν ὄπ' ἐμοῦ ἐκδοθέντα *Ελληνιστὶ καὶ Ιταλιστὶ Βίον του* ἐν Αθήναις 1846, εἰς ὅγδοον.